

og ubehæftede, det er dog en billig For-
dring at stille til Revisorerne. Jeg har
ikke set, at man endnu har gjort noget
saadant i nogen Sparekasse ved Hjælp af
Selvstyret. Men jeg mener, at i Sparernes
velforstaede Interesse bør Lovgivnings-
magten ikke tage i Betænkning at træde
til. Man kan uden at krænke Selvstyre-
tanken indføre en fornuftig Ramme, inden-
for hvilken Selvstyret kan udfoldes her,
hvor det gælder saa mange Menneskers
opsparede Midler.

Jeg beklager derfor, at man er kom-
men til dette fattige Resultat, thi det er
et meget fattigt Resultat, der er naaet.
Der er ingen af os, der ved, hvornaar vi
faa en Sparekasselov at se efter dette. Har
man en Gang henvist denne Sag til en
Kommission, skal man jo have Fred, me-
dens Retten sidder, og hvor længe Kom-
missionen vil blive siddende, er der ingen
af os, der raader over. Det er Kommissio-
nen selv, der lægger sin Arbejdsplan og
fordeler Arbejdet mellem Medlemmerne,
og hvor længe det kan vare eller ikke
vare med dens Arbejde, er der ingen, der
ved. Derfor beklager jeg, at den højtærede
Minister har givet efter paa dette Punkt.
Han skulde have appelleret ogsaa til dette
Tings Ønsker med Hensyn til, hvad der
bør gøres i denne for Samfundet saa vig-
tige Sag. Her har Ministeren bøjet for tid-
ligt af. Den kraftige Mand, jeg har anset
ham for at være, har givet efter for Lands-
tingets Ønsker uden at spørge os. Nu
skulle vi paa dette sene Stadium af Sam-
lingen behandle denne Sag, og ville vi
have noget ud af den, er der desværre
ikke andet for os end at tage Forslaget,
som det foreligger. Men jeg havde hellere
set, at den højtærede Minister havde fast-
holdt sit Standpunkt: at faa en virkelig
Revision af vort Sparekassévæsen behand-
let i begge Rigsdagens Ting. Og jeg er
overbevist om, at der her vilde have været
et Flertal for at støtte Ministeren i hans
Bestræbelser for at faa nogle almindelige Re-
gler for Ledelsen af Sparekasserne, medens
en Kommission kunde have overvejet Spørgs-
maalet om, hvorledes man skal udrede
Forholdet mellem Banker og Sparekasser.
Jeg erkender, at da dette Forhold mellem
Banker og Sparekasser har udviklet sig
gennem en Række af Aar, er det vanske-

ligt brat at overskære Traaden. Naar den
skal skæres over, skal det gøres med megen
Forsigtighed. Jeg ønsker en Forklaring
af den højtærede Minister af, hvorfor han
saa villig har givet efter for Landstinget.
Jeg havde ventet noget helt andet af ham
i denne store og betydningsfulde Sag, end
at han vilde sætte Folketinget i den ube-
hagelige Situation, at der nu mod Slut-
ningen af Samlingen ikke er andet for
end at tage dette lille fattige Forslag,
som gaar ud paa Nedsættelsen af en Kom-
mission. Ingen ved jo, hvornaar den bli-
ver færdig, og endnu mindre, hvad Resul-
tulat den kommer til. Det eneste, der
her er af Betydning, er det, jeg nævnedes
straks i mit Foredrag, at Sparekasseinspek-
tøren faar lidt udvidet Medhjælp til Kon-
trol efter de nu bestaaende Regler.

Jeg skal kun kortelig omtale § 3, idet
jeg ønsker at høre den højtærede Mini-
sters Mening om, hvorledes de Forhold
skulle opfattes, som her berøres. Det hed-
der i § 3: „De Begunstigelser, som Inden-
rigsministeren i Henhold til § 11, 2det
Stykke, i Lov af 28. Maj 1880 om Spare-
og Laanekasser er bemyndiget til at give
visse Pengeinstitutter for 10 Aar ad Gan-
gen, kunne herefter kun gives for indtil 3
Aar ad Gangen.“ Denne Bestemmelse bil-
liger jeg, men det, jeg ønsker at vide, er,
i hvilken Udstrækning den højtærede Mi-
nister vil benytte denne Regel. Jeg ved
nemlig, at der er en hel Del Institutter,
der gerne ville have disse Begunstigelser,
men som ikke have faaet dem, og som jeg
i sin Tid mente ikke burde have dem, da
jeg ønskede en Revision af hele dette For-
hold. Jeg ønsker at vide, om det er den
højtærede Ministers Mening at give denne
Begunstigelse til alle de Institutioner, der
ønske den, om Loven skal benyttes dertil,
om den skal udstrækkes til at gælde flere-
end dem, der nu have Begunstigelserne.
Det kunde interessere mig at vide.

Jeg skal endnu, inden jeg slutter, om-
tale et Spørgsmaal, som det vistnok vil
være rigtigt at have sin Opmærksomhed
henvendt paa i Fremtiden. Det bliver nu
Kommissionens Sag at overveje det, men
da dens Medlemmer maaske tør antages
at læse, hvad der siges i Folketinget —
skønt det har jeg ingen Mening om — vil
jeg sige, at jeg vilde anse det for heldigt,